

върщаме отъ лозе — ратайкинята казва: Павелъ си дошелъ. Кой Павелъ бе? — Онзи, дѣто се учи въ Русия. Щомъ чухъ — оставихъ всички и ето. (Къмъ Дѣла.) Булка Павловице, много здраве отъ народа ми. И тѣмъ се искаше да дойдатъ, ама азъ прибързахъ.

Дѣла. Нищо. Утрѣ ще се видимъ.

Д-ръ Тиховъ. (Като сѣда, пакъ ги изгледва). Ама каква компания ще бждемъ. Дяволъ да го вземе, азъ взехъ отпускъ единъ мѣсець, ама както гледамъ — ще искамъ още толкозъ. Че кой знай кога пакъ ще се съберемъ.

Павелъ. Ще бжде чудесно. Срѣдъ тая дивна природа стари приятели могатъ тѣй мило да прѣмаратъ.

Д-ръ Тиховъ. (Като гледа Дѣла). Ами вий пакъ само двама ли се върнахте?

Павелъ. Ти все тѣй ли си дяволитъ?

Д-ръ Тиховъ. А бе, ний смелѣкари. Гледаме да расте народонаселението (закачливо) Брѣй да не сте отъ онѣзи, дѣто . . . Зеръ тази е 4 година и безъ дѣца — май —.

Павелъ. О, не. Азъ съмъ за естественитѣ отношения.

И осждамъ бракосъчетанието, ако то нѣма за цѣль продължението на рода.

Д-ръ Тиховъ. Ето, българинъ! Браво! (Къмъ Тепавски). А тоя куковикъ!

Тепавски. Моля, Добре.

Д-ръ Тиховъ. Никаква молба. Всичкитѣ ти връстници вече куминъ пушатъ. А ти . . . Ама тия столични квартири . . . (Къмъ Дѣла). Извинявай, булка.